

Sygn. akt II Ca 1389/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SSO Sławomir Krajewski (spr.) SSR del. Zofia Piwowarska
Protokolant:	stażysta Ewa Zarzycka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2013 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **A. L.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 1 października 2012 r., sygn. akt I C 1977/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powódka M. M. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Rejonowy w Szczecinie, w dniu 2 marca 2005 roku, w sprawie o sygn. akt XI GNc 325/05, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 27 października 2005 roku, a nadto o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, łącznie z kosztami zastępstwa prawnego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 16 listopada 2011 roku, otrzymała zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego na podstawie wydanego w dniu 2 marca 2005 roku nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 27 października 2005 roku, zasadzającego od niej na rzecz pozwanej A. L. kwotę 3962,10 zł z odsetkami od dnia 1 lutego 2003 roku, wraz z kosztami procesu. Powódka podniosła, że świadczenie objęte powyższym tytułem wykonawczym nie może być egzekwowane, albowiem przeczy ona zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności. Wyjaśniła, że podstawą wydania powyższego nakazu zapłaty była faktura VAT nr (...) z dnia 17 stycznia 2003 roku, wystawiona za wykonanie usługi polegającej na oprawie i

zszycie książek pt. „Złoto żałobne”, na której podrobiono i sfalszowano jej podpis, jako osoby uznającej rachunek i wykonanie usługi. Podała, że sprawca czynu M. Z. został skazany za ten czyn wyrokiem wydanym w dniu 16 marca 2004 roku przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w sprawie XVI 1466/03, następnie zmienionym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem w sprawie IV Ka 1262/04 - w zakresie wymierzonej kary. Powódka podniosła, iż z uwagi na uchybienia proceduralne spowodowane wniesieniem zarzutów od nakazy zapłaty nie zaskarżyła w terminie powyższego orzeczenia, przy czym zaznaczyła, iż nie korzystała wówczas pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Nie złożyła również skargi o wznowienie postępowania, zaś aktualnie termin do jej wniesienia już upłynął. Podkreśliła, że podejmowała szereg działań zmierzających do obrony jej praw, lecz na skutek braku właściwych pouczeń nie podjęła ich we właściwym czasie. Zdaniem powódki niniejsze powództwo jest jedynym narzędziem procesowym, które może wykorzystać w celu obrony swoich praw. Powódka w uzasadnieniu odwołała się również do zasad współżycia społecznego, a zwłaszcza zasady sprawiedliwości społecznej i zapewnienia obywatelowi ochrony prawnej. Wskazała na wyjątkowość zaistniałej sytuacji procesowej oraz na zasadność zastosowania art. 840 § 1 k.p.c., w zw. z art. 11 k.p.c.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 1 października 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (sygn. akt: I C 1977/11) oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Wyrokiem z dnia 16 marca 2004 roku Sąd Rejonowy w Szczecinie w XXI Wydziale Karnym uznał M. Z. za winnego tego, że działając z góry powziętym zamiarem podrobił podpis M. M. na fakturze VAT nr (...) wystawionej przez K. 2 Drukarnię - Intrologatornię.

W dniu 2 marca 2005 roku Sąd Rejonowy w Szczecinie wydał w sprawie o sygn. akt XI GNc 325/05 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym zasądzono od M. M. na rzecz A. L. kwotę 3962,10 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lutego 2003 roku i kosztami procesu. Podstawą wydania powyższego orzeczenia było roszczenie wynikające z faktury VAT nr (...) z dnia 17 stycznia 2003 roku, wystawionej za wykonanie usługi oprawy i zszycia książek pt. „Złoto żałobne”.

Powódka M. M. nie zaskarżyła skutecznie powyższego nakazu zapłaty. W dniu 27 października 2005 roku nakaz ten zaopatrzony został w klauzulę wykonalności.

Zawiadomieniem z dnia 8 listopada 2011 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie zawiadomił M. M. o wszczęciu z postępowania egzekucyjnego z wniosku pozwanej A. L., na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 2 marca 2005 roku, opatrzonego klauzula wykonalności w dniu 27 października 2005 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 2 marca 2005 roku, sygn. akt XI GNc 325/05 - za niezasadne.

Sąd wskazał, że powództwo opozycyjne zmierza w istocie do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia, przy czym zwalcza ono wyłącznie wykonalność wyroku, nie dotycząc jego prawomocności. Zmierza ono do uniemożliwienia wykonania tytułu wykonawczego, który okazał się zdezaktualizowany. Powództwo z art. 840 kpc, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialno - prawnych - podstawach wymienionych w punktach 1-3 omawianego przepisu (uchwała SN z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85, OSNC 1985, nr 12, poz. 192; wyrok SN z dnia 21 lipca 1972 r., II CR 193/72, OSNC 1973, nr 4, poz. 68; postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 1973 r., II PZ 34/73, Lex, nr 7295; postanowienie SN z dnia 18 marca 1971 r., I CZ 110/70, Lex, nr 6896). Powództwo opozycyjne przewidziane w art. 840 kpc nie prowadzi natomiast do ponownego merytorycznego

rozstrzygnięcia sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. W związku z tym nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia w oparciu o przepis art. 840 k.p.c. (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, OSP 1973, z. 11, poz. 222).

Dalej Sąd pierwszej instancji zważył, że w zawisłej sprawie powódka przytaczała twierdzenia, co do tego, że w obiegu prawnym funkcjonuje prawomocne orzeczenie sądu, oparte i wydane na sfalszowanym i podrobionym dokumencie, a podjęte przez nią działania zmierzające do zaprzeczenia zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności okazały się nieskuteczne z uwagi na uchybienia proceduralne, co z kolei spowodowało brak skutecznego zaskarżenia wydanego tytułu wykonawczego. Powódka wskazywała na konieczność odwołania się do zasad współżycia społecznego, a zwłaszcza zasady sprawiedliwości społecznej i zasady zapewnienia obywatelowi ochrony prawnej w oparciu o art. 5 kc.

Sąd podkreślił, że powództwo przeciwegzekucyjne jest merytorycznym środkiem obrony dłużnika egzekwowanego przed egzekucją. Natomiast uchybienie formalne popełnione przez sąd w toku postępowania, co do nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (art. 777 pkt 1 k.p.c.) dłużnik może zwalczać, zgodnie z art. 795 k.p.c. w drodze zażalenia na postanowienie Sądu I instancji o nadaniu klauzuli wykonalności. Powódka zaś nie wskazała zdarzeń materialno-prawnych powodujących wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania lub niemożność jego egzekwowania (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012r. I ACz 503/12 LEX nr 1135410).

Odnosząc się do stanowiska powódki o konieczności zastosowania art. 5 k.c. Sąd wskazał, że przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy powództwa, co oznacza, że bezpośrednio na jego podstawie nie można oprzeć żądań. Podstawę taką stanowią inne przepisy prawne, których przesłanki zostały spełnione w związku z zaistnieniem nadużycia prawa. W przypadku powództwa opozycyjnego podstawą tą jest art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 listopada 2011r. I ACa 843/11 LEX nr 1133348).

Dalej sąd podał, że powództwo opozycyjne nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. Artykuł 840 § 1 pkt 2 kpc stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. W niniejszej sprawie fakt niezaskarżenia przez powódkę w toku postępowania rozpoznawczego wydanego nakazu zapłaty nie może być okolicznością uzasadniającą powództwo opozycyjne. Zarzuty podnoszone przez powódkę dotyczące nadania klauzuli wykonalności, jako podstawa powództwa opozycyjnego, nie mogą pokrywać się z zarzutami możliwymi do podniesienia w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, wnoszonym na podstawie art. 795 k.p.c. Powódka nie wykorzystwała w sposób dostateczny przysługujących jej środków zmierzających do obrony jej praw. Utrwalone i jednomyślne jest stanowisko nauki i orzecznictwa, co do niedopuszczalności powoływania w powództwie przeciwegzekucyjnym zarzutów stojących na przeszkodzie prawu wierzyciela. Nie mogą stanowić podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego zarzuty skierowane przeciwko samemu orzeczeniu, zmierzające do zmiany rozstrzygnięcia przez wykazanie braku przesłanek do powstania samego prawa wierzyciela, gdyż tego rodzaju okoliczności nadają się do rozważania tylko w postępowaniu rozpoznawczym, a ewentualnie - w warunkach przez prawo przewidzianych - mogą one uzasadniać środki nadzwyczajne w postaci skargi o wznowienie postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, OSP 1973/11/222).

Tak argumentując Sąd Rejonowy orzekł, jak sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka i zaskarżając wyrok w całości, wniosła o jego zmianę, poprzez pozbawienie w całości wykonalności nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w dniu 2 marca 2005 roku, sygnatura akt XI GNc 325/05, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 27 października 2005 roku, zasądzonego od powódki M. M. na rzecz pozwanej A. L. kwotę 3962,10 zł z odsetkami od dnia 1 lutego 2003 roku, wraz z kosztami procesu, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego za udział pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie uchylenie zaskarżonego

wyroku w sprawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu o zapłatę za pierwszą i drugą instancję, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego za udział pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 5 k.c. w zw. z art. 58 k.c., przez ich niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis art. 5 k.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy powództwa, podczas gdy strona powodowa wskazywała na wyjątkowość zaistniałej sytuacji procesowej oraz na zasadność zastosowania normy 5 k.c. w niniejszej sprawie wraz z art. 840 1 k.p.c. w zw. z art. 11 k.p.c., natomiast nieważność czynności prawnej w rozumieniu art. 58 k.c. Sąd ma obowiązek wziąć z urzędu pod uwagę w każdym stanie sprawy, na podstawie materiału zgromadzonego w toku procesu,

2. przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie: art. 840 k.p.c. w zw. z 11 k.p.c. poprzez ich nie zastosowanie i uniemożliwienie powódce jako dłużnikowi podjęcia merytorycznej obrony przed egzekucją, w której wierzyciel dochodzi od dłużnika świadczenia na podstawie orzeczenia sądowego opartego na sfałszowanym i podrobionym dokumencie.

W uzasadnieniu wskazano, że wbrew ustaleniom Sądu I instancji strona powodowa wskazywała na konieczność zastosowania art. 5 k.c. łącznie z 840 § 1 k.p.c. w zw. z art. 11 k.p.c. Ponadto strona podała, że istnieje przesłanka do uznania czynności strony pozwanej za nieważną w rozumieniu art. 58 k.c. jako sprzeczną z zasadami współzycia społecznego. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny sąd ma obowiązek wziąć z urzędu pod uwagę taką nieważność bezwzględną w każdym stanie sprawy, jednak tylko na podstawie materiału zgromadzonego zgodnie z regułami wskazanymi w art. 479(12) § 1 i art. 381 k.p.c. (tak SN w uchwale z 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, LexPolonica nr 380182, OSNC 2006, nr 4, poz. 63 z aprobowaną glosą W. Broniewicza, OSP 2006, nr 7-8, poz. 86).

W niniejszej sprawie ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie (sygn. akt IV Ka 1262/04) wraz z uzasadnieniem z dnia 28 października 2004 r. wskazują, iż podpis na fakturze Vat nr (...) wystawionej przez K. 2 Drukarnię- Introligatornię został podrobiony przez M. Z., uznanego za winnego czynu. Mimo posiadanej wiedzy w tym zakresie strona pozwana podejmuje działania zmierzające do wyegzekwowania należności opartej na sfałszowanym dokumencie po upływie terminów. Strona powodowa wskazała, iż czynność prawną pozwanej w ww. zakresie należy uznać za sprzeczną z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu 5 k.c., co pozwoliłoby na właściwe zastosowanie tego przepisu w niniejszym postępowaniu i uwzględnienie roszczenia strony powodowej.

Dalej skarżąca podała, że jest świadoma upływu terminów z art. 407 1 i art. 408 k.p.c. jako nie podlegających przywróceniu na podstawie art. 168 i n. Wskazała nadto, iż jest pozbawiona również możliwości działania w oparciu o art. 424⁶ 1 k.p.c. również z uwagi na upływ terminu zaskarżenia. Wniesione powództwo stanowi w zasadzie jedyną drogę w zakresie przeciwstawienia zarzutów merytorycznych roszczeniu opartemu na podrobionym i sfałszowanym dokumencie i mimo tego egzekwowanemu obecnie przez pozwaną, wbrew zasadom współzycia społecznego.

Powódka kolejno wskazała, że zgodnie ze stanowiskiem doktryny czynność prawna jest spreczna z zasadami współzycia społecznego wtedy, gdy jej treść pozostaje z nimi w kolizji, a kiedy ma to miejsce, to już jest sprawą oceny przez sąd ustalonego stanu faktycznego. W orzecznictwie zaś napotyka się na przypadki uznania umowy zawartej w okolicznościach wskazujących na sprzeczność z zasadami współzycia społecznego za nieważną. (wyrok SN z 10 listopada 2004 r., II CK 202/04, LexPolonica nr 376966, Biul. SN 2005, nr 3, poz. 11). W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy uznał za nieważne jako naruszające zasady współzycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.) postanowienie umowy ograniczające wolność działalności gospodarczej jednej ze stron (wyrok z 20 maja 2004 r., II CK 354/03, LexPolonica nr 372458, OSNC 2005, nr 5, poz. 91 z glosami: krytycznymi B. Draniewicza, PS 2006, nr 7-8, s. 207, i B. Wieczorka, „Gdańskie Studia Prawnicze” 2006, nr 3, poz. 3, a także glosą aprobowaną B. Węgrzynowskiego, Pal. 2007, nr 11-12,

s. 286). Czynność prawna może być sprzeczna z zasadami współzycia społecznego pomimo jej formalnej zgodności z ustawą.

W odróżnieniu od nieważności względnej - w postaci wzruszalności (unieważnialności) - od bezskuteczności zawieszanej nieważności, o której mowa w art. 58, jest nieważnością bezwzględną, co oznacza, że czynność prawna nie wywołała i nie może wywołać żadnych skutków prawnych objętych wolą stron, poza powstaniem ubocznych skutków, które ustawa wiąże z czynnością prawną nieważną, np. obowiązek zwrotu świadczeń wzajemnych (art. 496-497). Czynność prawna pozwanej uznana za sprzeczną z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 k.c. nie wywołałaby skutków prawnych po pozbawieniu klauzuli wykonalności zgodnie z wnioskiem strony powodowej.

Zdaniem strony powodowej Sąd I instancji omawiając zastosowania ww. przepisów i dokonując ich niewłaściwej wykładni dokonał naruszenia norm prawa materialnego wynikających z art. 5 k.c. i 58 k.o., co stanowi o konieczności podniesienia zarzutu prawa materialnego.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia art. 840 k.p.c. w zw. z art. 11 k.p.c. strona powodowa podtrzymała stanowisko co do możliwości podjęcia obrony merytorycznej przed egzekucją, wskazując m.in. na wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 kwietnia 2007 r. III CSK 416/2006, zgodnie z treścią którego powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonalności (art. 840 kpc) umożliwia dłużnikowi merytoryczną obronę przed egzekucją. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna - z dnia 24 lipca 2008 r. - IV CSK 95/2008, Monitor Prawniczy 2008/17 str. 899 - wskazano, iż organy egzekucyjne nie są uprawnione do badania zasadności tytułu wykonawczego (art. 804 kpc). Może ją przeprowadzić jedynie sąd rozpoznawczy i to w określonym trybie - w drodze postępowania o pozbawienie tego tytułu wykonalności, wytoczonego przez dłużnika (art. 840 1 pkt I kpc). Przekładając powyższe orzecznictwo Sądu Najwyższego na grunt niniejszej sprawy apelująca wskazała, że oddalone powództwo, jako jedyne narzędzie procesowe, które pozostało stronie powodowej do podjęcia próby obrony swoich praw i powstrzymania wierzyciela od egzekwowania orzeczenia sądowego opartego na sfałszowanym i podrobionym dokumencie, powinno zostać uwzględnione, na skutek wniesienia niniejszej apelacji. W przeciwnym wypadku dojdzie do sytuacji, gdzie w obiegu prawnym pozostanie orzeczenie sądu oparte na dokumencie podrobionym i sfałszowanym, wobec potwierdzenia zarówno faktu fałszerstwa i sprawcy czynu prawomocnym wyrokiem skazującym również przez sąd I instancji. To z kolei stanowić będzie jawne zezwolenie na wykonanie egzekucji roszczenia objętego tak powstałym tytułem wykonawczym, które dla strony powodowej jest pogwałceniem zasad współzycia społecznego wobec nieważności czynności prawnych sprzecznych z zasadami współzycia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył, o następuje:

Apelacja okazała się bezzasadną i jako taka podlegała oddaleniu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że świadczenie objęte przedmiotowym tytułem wykonawczym nie może być egzekwowane, ponieważ strona powodowa przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności.

Tak konstruowane uzasadnienie powództwa nawiązuje do unormowania zawartego w art. 840 § 1 pkt 1 kpc, który głosi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie tytułem wykonawczym jest orzeczenie sądu - prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, któremu nadana została klauzula wykonalności. W takiej sytuacji, skoro bezspornymi są, że orzeczenie to jest prawomocne i nadaje się do wykonania w drodze egzekucji, co stanowiło wystarczające podstawy do nadania mu klauzuli wykonalności (art. 776 kpc, w zw. z art. 777 § 1 pkt 1 kpc) brak jest podstaw do zastosowania tej normy prawnej.

Z oczywistych względów w sprawie nie mogą być rozważanymi pozostałe szczególne przypadki wymienione w tym przepisie.

W uzasadnieniu pozwu, a potem w apelacji skarżąca w istocie kwestionowała jednak istnienie obowiązku stwierdzonego tymże tytułem wykonawczym, z powołaniem się na okoliczności zaistniałe przed jego wydaniem.

Tak konstruowana podstawa faktyczna powództwa przeciwegzekucyjnego, nie może jednak, co słusznie uznał Sąd Rejonowy, stanowić skutecznej podstawy do uwzględnienia niniejszego powództwa.

Stosownie, bowiem do art. 840 § 1 pkt 2 kpc dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W wyroku z dnia 20 lutego 2013 roku (I ACa 1168/12, LEX nr 1311983) Sąd Apelacyjny w Łodzi w pełni przekonywająco wywiódł, że nie mogą być podstawą powództwa opozycyjnego zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu, zmierzające do zmiany jego treści. Przedmiotem rozpoznania w sprawie wszczętej powództwem opozycyjnym nie mogą być zdarzenia istniejące przed powstaniem tytułu korzystającego z powagi rzeczy osądzonej, gdyż wówczas jego uwzględnienie prowadziłoby do zanegowania tej powagi i zakwestionowania prawomocnych orzeczeń, co jest niedopuszczalne. Sąd rozpoznający powództwo opozycyjne jest bezwzględnie związany wyrokiem wydanym w sprawie między wierzycielem a dłużnikiem co do ustalonego w sentencji obowiązku świadczenia. Z tego względu - przy orzekaniu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 kpc, gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądu - uwzględnia wyłącznie zdarzenia, które nastąpiły po wydaniu tego wyroku (por. także postanowienie SA w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., I ACz 107/13, LEX nr 1264406).

W związku z powyższym, nawet przy uwzględnieniu unormowania art. 11 kpc, w powiązaniu z treścią wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 października 2004 roku, sygn. akt IV Ka 1262/04, nie jest możliwe zakwestionowanie istnienia obowiązku, objętego przedmiotowym tytułem wykonawczym, także w razie uznania co do zasady, że czynność prawna, z której wynikała zasądzona wierzytelność była bezwzględnie nieważną (art. 58 kc).

Niczego nie mogą tu zmieniać twierdzenia skarżącej, że obecnie nie może już skutecznie wnieść skargi o wznowienie postępowania. Ta ostatnia instytucja jest, bowiem zupełnie odrębną i skarga zmierza do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Jest oczywistym, że jej przesłanki nie mogą być jednocześnie przesłankami powództwa przeciwegzekucyjnego.

Na koniec wreszcie zważyć należy, że niezależnie od tego, że powództwo przeciwegzekucyjne, jak i każde inne, co do zasady nie może być wywodzone wyłącznie z treści normy prawnej zawartej w art. 5 kc, to dodatkowo argumentacja powódki w tym przedmiocie jawi się jako nieprzekonywająca. Konkretyzując skoro ww. podjęła działania w celu zaskarżenia przedmiotowego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, które okazały się nieskutecznymi, to miała świadomość istnienia i prawomocności tegoż tytułu. Nie może zatem, w kontekście upływu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, skutecznie powoływać się na swe zaskoczenie wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze wszystko powyższe należało, na podstawie art. 385 kpc, orzec jak w sentencji wyroku.